

Sygn. akt IV KO 69/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

w sprawie z zażalenia wniesionego przez **B.K.**
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.
z dnia 23 sierpnia 2016r., sygn. akt PR Ds. (...)
o odmowie wszczęcia śledztwa
po rozpoznaniu wniosku zawartego w postanowieniach
Sądu Rejonowego w M.
z dnia 27 czerwca 2017 r., sygn. akt II Kp (...)
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Występując z inicjatywą przekazania niniejszej sprawy w trybie art. 37 k.p.k., Sąd Rejonowy w M., mając na uwadze treść oświadczenia złożonego przez pokrzywdzonego B.K. na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2017 r., powołał się na okoliczność, że niniejsza sprawa dotyczy zażalenia skarżącego na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. z dnia 23 sierpnia 2016 r., sygn. akt PR Ds. (...), o odmowie wszczęcia śledztwa w sprawie o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k. dot. przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w M. M.F. i działania przez to na szkodę interesu prywatnego B.K. tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie jest zasadny.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że przepis art. 37 k.p.k. stanowiący podstawę przekazania przez Sąd Najwyższy sprawy innemu sądowi równorzędnemu niż sąd właściwy do jej rozpoznania, ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości, ma charakter wyjątkowy, co implikuje nakaz jego ścisłej interpretacji. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, odstępianie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ma charakter wyjątkowy i może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (tak m.in. w postanowieniu SN z dnia 4 lipca 2006 r., V KO 55/06, Biul.SN 2006/8/17). Tylko zatem szczególne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w sposób obiektywny, mogą uzasadniać korzystanie z dyspozycji tego przepisu. Taki wyjątkowy charakter tego unormowania był podkreślony w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 13 lipca 1995 r. III KO 34/95 OSNKW 1995, z. 9 – 10, poz. 68; 7 listopada 1995 r. II KO 51/95 OSNKW 1996, z. 1 – 2, poz. 6; 2 czerwca 1995 r. II KO 19/95 OSNKW 1995, z. 9 – 10, poz. 67; 21 stycznia 2003 r. III KO 59/02 Lex nr 77010).

Argumenty przedstawione w uzasadnieniu wniosku nie pozwalają na przyjęcie, że rzeczywiście brak jest warunków do jej rozpoznania przez właściwy rzeczowo i miejscowo Sąd Rejonowy w M.. Przedmiotem zażalenia jest kwestia ewentualnej odpowiedzialności związanej z rzetelnością i prawidłowością wykonywanych obowiązków służbowych przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w M., na co dzień współpracującego z Sądem miejscowo właściwym do jego rozpoznania. Okoliczność ta jednak sama w sobie w żaden sposób nie uzasadnia skorzystania w przedmiotowej sprawie z instytucji przewidzianej w art. 37 k.p.k. Sam fakt bowiem utrzymywania przez sędziów tego Sądu kontaktów służbowych z wymienionym prokuratorem z racji wykonywanych przez nich obowiązków

zawodowych nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.